

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІСТОРИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА КУЛЬТУРОЛОГІЇ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*ДО 30-Ї РІЧНИЦІ
МАРІУПОЛЬСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ*

ФЕНОМЕН КУЛЬТУРИ ПОСТГЛОБАЛІЗМУ

Збірник матеріалів
І Міжнародної науково-практичної конференції

27 листопада 2020 року

Частина I

За загальною редакцією
доктора культурології, професора,
завідувача кафедри культурології та інформаційної діяльності
Ю. С. Сабадаш

Маріуполь
2020

2. Панкова А. А. (2017). Роль дистанционного обучения в музыкальном образовании // Мир науки, культуры, образования : журн. Горно-Алтайск : Редакция международного научного журнала «Мир науки, культуры, образования», вып. 3(64). С. 182–184.

УДК 130.2:316.74

Ю. С. Сабадаш
/ м. Маріуполь /

ЕСТЕТИЧНИЙ КОМПОНЕНТ У СУЧАСНИХ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

Тенденції розвитку української гуманістики від 2000 року засвідчили зростання зацікавленого ставлення науковців до культурологічного знання, яке формується не лише потенціалом культурології, а й її здатністю як об'єднувати різні гуманітарні науки, так і плідно використовувати їх теоретичні здобутки. Саме це і визначає мету тез: окреслити роль і значення естетичного компонента в культурологічних дослідженнях останніх років, які на теренах української гуманістики демонструють відчутні теоретичні здобутки.

На наше глибоке переконання, не можна залишати на дослідницьких маргінесах і той факт, що статус культурології як неоднозначно оцінюється, так і подекуди критично інтерпретуються спільнотою самих культурологів. Ці аспекти ставлення до культурології переконливо відтворені в низці публікацій О.Кравченка, котрий має рацію, коли зазначає: «Часто густо культурологія скидається на інтелектуальну провокацію, спрямовану на критичне переосмислення дидактичних схем культури та історії. Подекуди вона асоціюється з пошуком методологічних альтернатив у конструюванні смислів культури у відповідності до існуючих академічних вимог щодо теорії науки» [1, 31].

Положення, на які звертає увагу О. Кравченко, об'єктивно відбивають певну суперечливість, яка – приблизно – два десятиліття «переслідує» українську модель культурології: це очевидні коливання між розробкою теоретичних проблем цієї науки і доведенням як необхідності її викладання у вузах країни, так і обґрунтування об'єму, тенденцій чи спрямованості її присутності в просторі гуманітарного знання. Зацікавлене ставлення до низки методичних питань функціонування культурології у просторі української освіти представлено в публікаціях І. Вакарчука, С. Квіта, К. Кислюка, Д. Малежика.

На нашу ж думку, напрацювання останніх двох десятиліть на теренах української гуманістики переконливо продемонстрували процес очевидного «поглинання» культурологією мистецтвознавчих наук, естетики та етики. Поодинокі публікації, які останніми роками все рідше з'являються у дослідницькому просторі означених наук, скоріше, підтверджують нашу тезу, ніж спростовують її.

Слід визнати, що як статус культурології, так і специфіка її «стосунків» з іншими гуманітарними науками, все активніше аналізується, обговорюється чи, навіть, дискутується в поточних публікаціях. У цей процес – тією чи іншою мірою – залучені напрацювання Н. Жукова, О. Колесник, К. Кислюк, О. Кравченка, І. Петрова, Т. Кривошея, О. Смоліна, О. Степанова, А. Щедрін та ін. [2].

Означений напрямок у розвитку культурології, хоча і цікавий сам по собі, все ж повинен спиратися на ґрунтовне опрацювання, по-перше, «складових» культурології, тобто тих гуманітарних наук, «перехрестя» яких і формує культурологічне знання, а по-друге, використовуючи можливості порівняльного аналізу, доцільно ґрунтовно «проробити» специфіку взаємодії різних аспектів всередині, власне, культурології. Такі аспекти з'являються відповідно до гуманітарної науки, яка формує фундамент культурології. Так, у теоретичному просторі української гуманістики в публікаціях Т. Кохана, О. Маланчук-Рибак, М. Тернової доволі переконливо розробляється проблема співвідношення культурології та мистецтвознавства. При цьому, означені нами автори акцентують увагу на різних видах мистецтва, що дозволяє виразніше представити структурні елементи самого мистецтвознавства.

Підсумуємо: зазначена тема цікава, перспективність її очевидна, оскільки серед наук, які формують предмет культурології, потужне навантаження несе естетика, яка з одного боку, спирається на специфіку «чуттєвої культури», а з другого, складовою частиною власного предмету має мистецтво. В якості «естетичного компоненту» культурологічних досліджень може бути розглянуті принцип «золотого перетику» та теорія «витончених мистецтв», яка органічно з'єднує історію естетики та історію культури. Маємо на меті цю тему розгорнути до повноцінної статті.

Література

1. Кравченко О. В. Контраверсійність академічної траєкторії культурології в Україні / О. Кравченко // Сучасна культурологія: актуалізація теоретико-практичних вимірів. – К.: Видавництво Ліра-К, 2019. – С. 30–64.
2. Сучасна культурологія: актуалізація теоретико-практичних вимірів: колективна монографія / За загал. ред. проф. Ю. С. Сабадаш; редактори-укладачі проф. Ю. С. Сабадаш, проф. І. В. Петрова. – Київ: Видавництво Ліра-К, 2019. – 308 с.

УДК 069.1

В. Ю. Себрукович

/ г. Минск, Республика Беларусь /

КОММУНИКАТИВНЫЙ АСПЕКТ ЦИФРОВОЙ ТРАНСФОРМАЦИИ МУЗЕЕВ

На сегодняшний день можно с уверенностью отметить влияние информационно-коммуникативных технологий на содержательные изменения